

Marko Đukić

Mozak i vuk

Jedna neosporna u neioboriva istina me šibnula po temenu u tom trenutku; mada, više je polagano bušila svoj put vremenom do moje srži poput žiška. Gledao sam joj u oči zakivajući ih joj za teme lobanje. Koliko god sam bio odlučan da sve to obavim u jednom trenu, da sve sasečem kao katanom, ruka mazohističke nelagode me je zadržavala. Polusvestan, delimično ošamućen željom za odlaganjem kulminacije tog fetiša, rekao sam. Pod kišobranom zadovoljstva koje bukti u meni, rastao sam; u grudima se nadimalo. Krenuvši od mozga, korakom pauka išlo je osećanje mojim telom lagano, dižući mi svaku dlačicu u prijatnoj jezi. Sve ustrepti, prvo u meni, pa i na meni. Samo šaka i ruka su mirne, to je nju najviše plašilo, ali ni ja ne ostah ravnodušan – ako je ona jeza prijatna, onda ova mirnoća ruke i šake može biti pogubna po moj opstanak. Ali jaka kao i svetlost blica, kao isti je i trajala ta misao. Smirilo me sivo oružje u šaci, istoj onoj, tako mirnoj i tako lepoj u tom trenutku. Lavina osećanja, čije bi se opisivanje proteglo na sve strane svakog udžbenika istorije ikada, preplavi me u jednom naletu. Silina lavine potera metak iz onog oružja. Ču se prasak! Prodiranje metka kroz meso i unutrašnje organe. Bolan muk odjeknu etrom. Šta sam učinio?! Da li sam uspeo?! Istina se zapisa na vetru i papiru. Slika u rečima prikazuje nju kako se ranjena odvlači u nepoznato po zemlji. Noktima grebući zemlju vuče svoje, još od rođenja trulo truplo, krkljajući krv – koja joj beše i u očima – na blato. Tako jaka i velika, moćna nekad; sada jednim pravim metkom skinuh joj veličinu s pijedestala. Vuče se lagano i bolno, kao Andrićev vuk, te se nadam da će je neki lovci pronaći i dokosuriti kad-tad... U toj, nadam se, nezaludnoj nadi da ćete je jednog dana naći, zaklati, iskasapiti, preparirati za potrebe muzejskog eksponata i opomenu budućim naraštajima, reći ću vam njeno ime – Glupost!

Marko Đukić